

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Schneeweise a Štěpána Výborného v právní věci

žalobkyně: **S.D. Invest Company s.r.o.**, IČO: 24832294
se sídlem Pražská 292, Nehvizdy
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
se sídlem Opatovická 4, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2021, č.j. 2019/2020-190-TAXI/3

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 4. 2. 2021, č.j.2019/2020-190-TAXI/3 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jana Boučka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví tohoto rozsudku specifikovaného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo k odvolání žalobkyně částečně změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dál jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 26. 2. 2018, č.j. MHMP 282401/2018 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), a to tak, že ve výroku B) byla slova „*ukládá pokuta ve výši 150 000 Kč, slovy jendostopadesáttisíckorunčeských, kterou je povinen uhradit podle § 46 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve lhůtě 30 dnů*“ nahrazena slovy „*ukládá pokuta ve výši* Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

75 000 Kč, slovy *sedmdesátpětisícikorunčeských*, kterou je povinen uhradit podle § 46 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve lhůtě do 7 měsíců“ a ve výroku C) byla slova „*Tuto částku je povinen zaplatit do 15 dnů ode dne nabytí právní moci*“ nahrazena slovy „*Tuto částku je povinen zaplatit do 7 měsíců ode dne nabytí právní moci*“. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrzeno.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dne 22. 12. 2017 obdržel od Sdružení pražských provozovatelů TAXIslužby z.s. (dále jen „**podatel**“) podnět ve věci porušování zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silniční dopravě**“). V souvislosti s tím si podatel nechal pořídit exekutorské zápisy s osvědčením stavu věci při přepravách objednaných přes aplikaci Uber.
3. V tomto řízení byla řešena přeprava poskytnutá žalobkyní dne 23. 2. 2017 v době od 11:47 hod do 12:02 hod. z náměstí Winstona Churchila 1804/1, Praha 3 do ul. Na Pankráci 1638/43, Praha 4 vozidlem tovární značky Škoda Superb, SPZ: 3AC 5154 (dále jen „**předmětné vozidlo**“), o níž byl pořízen exekutorský zápis o osvědčení skutkového děje č. 091 EZ 51/17 (dále jen „**exekutorský zápis**“) ve smyslu § 77 a násl. zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**exekuční řád**“) exekutorským koncipientem Mgr. R. L. (dále jen „**Mgr. L.**“), pověřeným zaměstnancem soudní exekutorky Exekutorského úřadu Praha 3 JUDr. I. Š. Přílohami exekutorského zápisu byla fotodokumentace displeje mobilního telefonu dokládající objednání přepravy přes aplikaci Uber, rozpis jízdného s údaji o přepravě, faktura za přepravu a fotodokumentace předmětného vozidla.
4. V projednávaném případě objednal Mgr. L. dne 23. 2. 2017 v 11:45 hod. přepravu přes aplikaci uber pod jménem M. V. Na obrazovce mobilního telefonu byla zobrazena informace se jménem řidiče „M.“ a SPZ předmětného vozidla. Předmětné vozidlo nebylo zvenku označeno žádnými viditelnými symboly taxislužby. Na palubní desce se nenacházely žádné nestandardní prvky výbavy, jediným nestandardním prvkem oproti běžné výbavě automobilu byl mobilní telefon s aktivní aplikací Uber. Přeprava byla ukončena přibližně v 12:02 hod. na ulici Na Pankráci 32-40, Praha 4 a řidič sdělil výši jízdného 130,99 Kč. Mgr. L. zaplatil 135 Kč v hotovosti a k dotazu na potvrzení o úhradě mu řidič sdělil, že přijde na elektronickou adresu. Potvrzení bylo doručeno v 12:03 hod. a obsahovalo trasu přepravy, čas, údaj o délce a době trvání přepravy a rozpis jednotlivých položek jízdného. V exekutorském zápise bylo dále uvedeno, že na internetových stránkách společnosti Uber bylo po přihlášení uživatele M. V. možno stáhnout fakturu za poskytnuté služby ve formátu „pdf“. Faktura č. XXKOVKRM-03-2017-0000891, vydaná společností Uber B.V. ve jménu žalobkyně, byla přílohou exekutorského zápisu.
5. Po obdržení shora uvedeného podání správní orgán I. stupně na základě údajů z rejstříků zjistil, že žalobkyně je držitelkou živnostenského oprávnění k provozování silniční motorové dopravy a že předmětné vozidlo není zapsáno jako vozidlo taxislužby. Oznámením o přestupku ze dne 8. 1. 2018, č.j. HMHP (zřejmě míněno MHMP – pozn. soudu) 41317/2018 (dále jen „**oznámení o přestupku**“) proto správní orgán I. stupně zahájil se žalobkyní přestupkové řízení. Předmětem řízení bylo porušení § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, protože žalobkyně provozovala taxislužbu vozidlem, které nebylo vozidlem taxislužby. Současně byla žalobkyně požádána o součinnost při zjišťování osobních a majetkových poměrů. Na oznámení o přestupku žalobkyně nereagovala a správní orgán I. stupně jí tak písemností ze dne 29. 1. 2018, č.j. MHMP 162422/2018 oznámil ukončení dokazování a vyzval ji k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

V návaznosti na to obdržel dne 5. 2. 2018 vyjádření žalobkyně, která uvedla, že nemá povědomí o tom, že by Mgr. L. poskytla přepravu a současně namítla nezákonnost exekutorského zápisu, kterým byl obejit institut svědecké výpovědi. Žalobkyně předmětné vozidlo nezná, nepatří jí a není si vědoma, že by pro ni poskytovalo služby.

6. Správní orgán I. stupně poté vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podala žalobkyně dne 5. 3. 2018 odvolání, v němž namítala, že správní orgán I. stupně rozhodoval na základě nezákonného exekutorského zápisu, nesprávně vyložil skutkovou podstatu přestupku a uložil žalobkyni nepřiměřenou sankci.
7. Žalovaný po posouzení odvolání neshledal důvody pro zpochybnění skutkového děje popsaného v exekutorském zápisu, který je veřejnou listinou nadanou presumpcí správnosti. Navíc žalobkyně skutečnosti v něm popsané nespochybnila. Exekutorský zápis vznikl bez přičinění správních orgánů příslušných ke kontrole a žalovanému nebyla známa konkrétní motivace podatele. Jakékoliv ovlivnění ze strany podatele však bylo eliminováno tím, že průběh poskytnutí přepravy provedl exekutor, který v exekutorském zápisu zaznamenal vše tak, jak učinil a čeho byl svědkem. Z exekutorského zápisu zjistil správní orgán I. stupně podezření z protiprávního jednání žalobkyně a zahájil správní řízení. Žalovaný odkázal na § 77 exekučního řádu a uvedl, že exekutor měl osvědčit průběh přepravy a její objednání. Motivací podatele přitom zřejmě bylo, aby pro správní orgány zajistil důkaz o předpokládaném protiprávním jednání řidiče, přičemž není vyloučeno v takové situaci exekutora o sepsání exekutorského zápisu požádat.
8. K zaznamenání průběhu přepravy nedošlo při činnosti správního orgánu I. stupně, ale soukromoprávní subjekt požádal exekutora, aby osvědčil a zaznamenal skutkový děj. Nejednalo se o zaznamenání průběhu přepravy intenzivně zasahující do sféry žalobkyně, ale o slovní popis jejího průběhu. Podatel nepostupoval v rozporu se zákonem, když exekutora o osvědčení skutkového stavu požádal a v rozporu se zákonem nepostupoval ani exekutor či správní orgán I. stupně. Je však pravdou, že z exekutorského zápisu nevyplývá ztotožnění osoby řidiče. Ze správního spisu ani z prvostupňového rozhodnutí nelze dovodit, že správní orgán I. stupně při zaznamenání jménu řidiče „M.“ v exekutorském zápisu dovozoval jméno řidiče na základě zaslané faktury za dopravu, která byla vydána za právnickou osobu. To by na základě znalosti názvu žalobkyně nebylo možné.
9. K námitce stran přičitatelnosti jednání řidiče žalobkyni žalovaný uvedl, že povinnost dle § 21 odst. 1 zákona o silniční dopravě je uložena žalobkyni a jde o to, zda vynaložila veškeré úsilí, aby splnila zákonné povinnosti. Řidič se do aplikace Uber přihlásil pod přihlašovacími údaji, které přepravu přiřadily žalobkyni, jak je zřejmé z faktury. Žalobkyně společnost Uber B.V. zmocnila k vystavování faktur za poskytnuté přepravy a nelze předpokládat, že by jednající osoba neprokazovala své oprávnění jednat za žalobkyni. Tvzení o zneužití údajů v aplikaci Uber žalobkyně nijak nedoložila a nereagovala ani na výzvu správního orgánu I. stupně k doložení toho, jaké kroky v tomto směru učinila. Je její odpovědností si přihlašovací údaje chránit. Žalovaný proto neměl pochyby o přičitatelnosti dopravy žalobkyni. Právním zástupcem žalobkyně je navíc advokát, o němž je žalovanému z úřední činnosti známo, že v téměř všech případech zastupuje dopravce a řidiče poskytující přepravy přes aplikaci Uber.
10. Žalovaný následně uvedl, že dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**přestupkový zákon**“), přičemž k přestupkovému jednání došlo ještě před nabytím jeho účinnosti. Odpovědnost

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobkyně za přestupek dle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě nezanikla, protože nedošlo k uplynutí promlčecí doby. Ačkoliv se správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí nevyjádřil k hodnocení příznivosti nové právní úpravy, z poukazu na hranici sazby pokuty za shora uvedený přestupek je zřejmé, že posoudil a vyhodnotil novou právní úpravu účinnou od 4. 10. 2017 v souvislosti s účinností novely zákona o silniční dopravě provedené zákonem č. 304/2017 Sb., jako příznivější. Aplikoval tedy zásadu vyjádřenou v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný zároveň posoudil, zda právní úprava v souvislosti s účinností zákona č. 115/2020 Sb., a zákona č. 337/2020 Sb., kterými se měnil zákon o silniční dopravě, není pro žalobkyni příznivější a dospěl k závěru, že nikoliv.

11. Žalovaný se ztotožnil s hodnocením závažnosti protiprávního jednáním provedeným ze strany správního orgánu I. stupně. Motivací k protiprávnímu jednání byla podle něj zjevně snaha používat aplikaci populární především mezi turisty za nízkého rizika kontroly a velké úspory nákladů.
12. Žalovaný však přisvědčil tvrzení žalobkyně o nepředvídatelnosti sankce. Správní orgán I. stupně nezohlednil, že v roce 2017 ukládal za tytéž přestupky sankce podstatně nižší. Správně sice zhodnotil závažnost jednání žalobkyně, ale uložená sankce neodpovídala skutkovým okolnostem případu a správní orgán I. stupně odchýlení se od obvyklé rozhodovací praxe neodůvodnil. Na podzim 2014, kdy společnost Uber začala v ČR zprostředkovávat přepravy, byly provozovatelům taxislužeb ukládány nižší pokuty, protože měli za to, že poskytují sdílenou službu neupravenou právními předpisy. Následně docházelo k jejich postupnému zvyšování. Žalobkyně se přestupku dopustila v době, kdy již bylo dlouho (z vyjádření správních orgánů) známo, že povinnosti stanovené zákonem o silniční dopravě musí dodržovat každý, kdo provozuje přepravy pro cizí potřeby za úplatu. V té době přitom správní orgán I. stupně běžně ukládal za velmi závažné delikty v oblasti taxislužby pokuty ve výši 70 000 – 100 000 Kč. V posuzovaném případě se jednalo o jednorázový přestupek a žalobkyně byla od prosince 2016 držitelem příslušného oprávnění. Nebyla však ztotožněna osoba řidiče a nebylo tak možno posoudit, zda byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Za žalobkyní spáchaný přestupek bylo od 4. 10. 2017 možno uložit pokutu až do výše 350 000 Kč a žalovaným byla původně uložená sankce snížena na 75 000 Kč. Tato výše sankce odpovídala skutkovým okolnostem a nevybočovala z obvyklé rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně.
13. K námitce likvidačního charakteru uložené sankce žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.6. 2015, č.j. 6 As 266/2014 – 41 uvedl, že nepředpokládá, že by pokuta ve výši 75 000 Kč (21 % horní hranice pokuty, kterou bylo možno uložit) mohla být pro žalobkyni jako právnickou osobu likvidační. Na výzvu k poskytnutí součinnosti při zjišťování osobních a majetkových poměrů žalobkyně nereagovala a zveřejněné účetní závěrky za roky 2014 – 2016 neposkytovaly relevantní podklady. Žalobkyně neměla v rejstříku evidováno žádné vozidlo taxislužby a námitku likvidační výše pokuty nedoložila žádnými důkazy. Uložená sankce naplní preventivní a represivní funkci (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008 – 133 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, č.j. 10 Ca 250/2003 – 48). Žalobkyně může také požádat o rozložení úhrady pokuty do splátek. Žalovaný zohlednil, že ve v roce 2020 byl z důvodu pandemie opakovaně vyhlášen nouzový stav. Provozování taxislužby zakázáno nebylo, avšak došlo ke zcela zásadnímu úbytku potenciálních zákazníků a mnozí dopravci činnost nevykonávali kvůli obavě z nákazy. Lze předpokládat, že také žalobkyně byla přijatými opatřeními dotčena. Protože

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

okamžitá úhrada stanovené sankce mohla být pro žalobkyni zatěžující, přistoupil žalovaný k prodloužení lhůty k její úhradě a úhradě nákladů řízení na dobu 7 měsíců.

II. Obsah žaloby

14. Napadené rozhodnutí je dle žalobkyně stiženo vadou nezákonnosti, kdy žalovaný aproboval využití nezákonného důkazu k prokázání viny žalobkyně – exekutorského zápisu, který byl pořízený v příkrém rozporu s pravomocí exekutora a nadto bez vědomí dané osoby. Z exekutorského zápisu má vyplývat, že to byl Mgr. L., pověřený sepsáním zápisu, kdo objednal, učinil a zaplatil jakousi přepravu, o čemž poté provedl exekutorský zápis. Je nemožné, aby sám exekutor navodil nějakou skutečnost a následně si sám osvědčil takovou skutečnost svým konáním. Mgr. L. měl dokonce postupovat tak, že si vytvořil smyšlený profil na osobu M. V. a vystupoval pak při tvrzeném zaznamenaném a vykonaném jednání pod tímto jménem. Exekuční řád nikde ve svých ustanoveních neoprávňuje exekutorského koncipienta k zastřeným jednáním.
15. Žalovaný nemůže jen z toho, že právní řád považuje exekutorský zápis za veřejnou listinu, bez dalšího pokládat takovou listinu za zákonný důkaz a vůbec nezkoumat, zda splňuje nároky na veřejnou listinu kladené, tedy zda je sepsána v souladu se zákonem. Z § 77 exekučního řádu jasně vyplývá, že exekutor osvědčuje skutkový děj. Pakliže však exekutor „osvědčuje skutkový stav nebo stav věci, [...] jestliže jimi mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem a jestliže se skutkový děj udál v přítomnosti exekutora nebo jestliže se exekutor přesvědčil o stavu věci“, pak již z jazykového i významového smyslu takového právního institutu vyplývá, že nemůže být tím, kdo nějaký takový skutkový děj sám koná a sám sobě si takový děj osvědčuje. To je především v rozporu s institutem „nezávislého“ osvědčení skutkového děje státním orgánem.
16. Žalovaný opomíjí, že se v projednávaném případě jedná o trestní řízení přestupkové a že ve správním řízení trestním (přestupkovém) nejsou prokazovány žádné nároky kohokoliv, které by měly být prokazovány v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem.
17. Není pravdou, že žalobkyně nezpochybnila průběh přepravy a objektivnost exekutorského zápisu. Z podkladů ve správním spise je zřejmé, že žalobkyně tak v průběhu řízení učinila. Jedná o řízení týkající se trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), přičemž základním předpokladem pro spravedlivý proces zaručený každému obviněnému, je bezpochyby řádná aplikace zásad pro dokazování, což nemůže být postaveno na nezákonných důkazech, při kterých nadto zřetelně státní orgán (exekutor) porušoval zákonné předpisy, které regulují jeho působnost.
18. Exekutorský zápis je jako důkaz nepřípustný a nezákonný, protože účelově obchází institut svědecké výpovědi a podstatu provádění veřejné kontroly. Zachycovat projevy a osobní údaje druhých osob bez jejich vědomí je možné pouze na základě předchozího povolení soudu v rámci k tomu určených právních institutů. Je nutno odmítnout závěry žalovaného, že soudy aprobovaly použití exekutorských zápisů jakožto důkazů ve správním řízení. Odkazovaná rozhodnutí Městského soudu v Praze se týkala zcela jiných skutkových okolností než v případě žalobkyně. V exekutorském zápise navíc absentuje ztotožnění řidiče, který nebyl nikým legitimován a doposud nebyla zjištěna jeho totožnost. Dokonce absentuje i uvedení cestujícího a nebylo řádně prokázáno, kdo jím byl. Žalobkyně osobě M. V. fakturu nevystavila a není ji známo, o koho se jedná.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

19. Nelze souhlasit ani s názorem žalovaného, že nemohlo dojít k narušení soukromí dopravce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.11.2009, č.j. 1 Afs 60/2009-119 a nálezy Ústavního soudu ze dne 13.9.2006, sp. zn. I. ÚS 191/05). Uvedená judikatura se týká utajovaného zachycování projevů taxikáře orgány veřejné moci pro účely správního trestání, avšak její závěry se plně uplatní i při utajovaném zachycování projevů jakýchkoliv řidičů v exekutorských zápisech. To samé platí i pro zachycování projevů osobní povahy, resp. záznamů podobizen osob či jiných osobních údajů (osob) v exekutorských zápisech bez svolení takových osob. Nadto sám žalovaný poukazuje na to, že Mgr. L. nebyl do aplikace Uber registrován pod svým pravým jménem a přesto považuje takový postup za souladný s fungováním této aplikace. Pokud by tomu tak skutečně bylo, pak jistě žalovaný musí vědět, že registrace pod falešným jménem je v rozporu s fungováním aplikace Uber a nelze tak dovozovat, že Mgr. L. byl tím, kdo jízdu vykonal.
20. Žalobkyně nad rámec výše uvedeného uvedla, že žalovaný ji uložil nezákonnou a zjevně nepřiměřenou sankci přesto, že snížil původní výši pokuty ve výši 150 000 Kč na současnou ve výši 75 000 Kč.
21. Žalovaný nesprávně posoudil přitěžující okolnosti, když jako přitěžující hodnotil nesplnění povinností, které jsou postižitelné pouze u provozování taxislužby evidovaným vozidlem jinými skutkovými podstatami. S odkazem na § 21 odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o silniční dopravě žalobkyně dovodila, že povinnosti ohledně označení střešní svítlnou žluté barvy a nápisem TAXI na její přední a zadní straně, jménem a příjmením, popřípadě obchodní firmou nebo názvem dopravce umístěným na vozidle, resp. vybavení taxametrem platí pouze pro dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem zapsaným v evidenci vozidel taxislužby.
22. Vzhledem k tomu, že jednání žalobkyně je podřaditelné pod trestní sankcionování ve smyslu čl. 6 Úmluvy, je třeba, aby správní orgány přistupovaly k posuzování výše trestu souladně se zásadou jednotnosti právního řádu. Napadené rozhodnutí přitom neobsahuje tři roviny úvah: 1) rovinu opírajících se o přestupkové předpisy; 2) test proporcionality a 3) promítnutí nepřiměřené délky řízení do případně ukládaného trestu. Navíc nebyly dodrženy lhůty pro vydání rozhodnutí, které jsou obecně 30 dnů, resp. 60 dnů. Žalobkyně měla spáchat přestupek dne 23.2.2017. Řízení bylo zahájeno dne 10.1.2018. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno 26.2.2018 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 4.2.2021. Žalobkyně tak byla souzena až po bezmála 4 letech od přičitatelného jednání. Správní orgány tak svým rozhodováním zatížily řízení zjevně nepřiměřenou délkou řízení a tím porušily právo žalobkyně na spravedlivý proces. Měly proto aplikovat zásady pro ukládání trestu s ohledem na délku trestního řízení, což se nestalo.

III. Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. K námitkám týkajícím se exekutorského zápisu a zásahu do soukromí řidiče odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že s ohledem na povahu případu může vzniknout potřeba zaznamenat děj v přítomnosti jedné osoby, kdy touto osobou musí být právě exekutor. V posuzovaném případě se nejednalo o navození skutečnosti exekutorem, jak tvrdí žalobkyně, protože exekutor si objednal přepravu, nechal se přepravit a za přepravu zaplatil. Žalobkyně tento postup akceptovala, když se zaregistrovala jako dopravce a své přihlašovací údaje poskytla řidiči. Rozhodné pak není ani to, pod jakým jménem se exekutor do aplikace Uber zaregistroval, protože registrace je nezbytnou podmínkou pro objednání přepravy. Zadávat Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pravdivé osobní údaje není vyžadováno ani u jiných cestujících. Odsvědčení průběhu přeprav zprostředkovaných aplikací Uber nebylo shledáno v rozporu se zákonem ani v některých rozsudcích Městského soudu v Praze (rozsudek ze dne 14. 11. 2019, č.j. 10 A 121/2017 – 39 či ze dne 14. 7. 2020, č.j. 5 A 84/2017 – 62).

24. Stran námitky týkající se zachycování projevů druhých osob bez jejich vědomí žalovaný opětovně odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2019, č.j. 10 A 121/2017 – 39 a konstatoval, že nelze souhlasit a tvrzením žalobkyně, že zachycovat projev druhých osob bez jejich vědomí lze pouze na základě předchozího povolení soudu v rámci k tomu určených institutů.
25. Nesouhlasil ani s tvrzením o účelovém obcházení institutu svědecké výpovědi a podstaty veřejné kontroly. Je právem každého učinit správnímu orgánu podání dle správního řádu. Žalobkyně v rámci prvoinstančního řízení rozporovala zákonnost exekutorského zápisu a žádala výslech řidiče, který přepravu provedl. Neuvedla však údaje nezbytné pro jeho identifikaci, ačkoliv byl do aplikace Uber přihlášen jejími údaji. Pokud aplikace Uber poskytla údaje o žalobkyni jako dopravci, je nepravděpodobné, že by se tak stalo bez toho, aniž by se do ní řidič přihlásil. Žalovaný proto shledal skutkový stav věci za prokázaný v souladu se zákonem. Správní orgány přitom nevycházely z pravdivosti sdělení řidiče, která byla strohá a týkala se zejména objednání přepravy a doručení dokladů k ní. K prokázání sankcionovaného jednání nebylo relevantní, o čem řidič při přepravě hovořil. To, že přeprava byla poskytnuta a jaké bylo vybavení předmětného vozidla, plyne z exekutorského zápisu. Pro účely dokazování tedy nebyla využita zprostředkované zaznamenaná sdělení řidiče.
26. Stran námitky nezjištění totožnosti řidiče žalovaný uvedl, že exekutor nemá oprávnění vymáhat předložení platného úředního záznamu. V exekutorském zápisu je krom jiného uvedeno, že exekutor se po příchodu do vozidla ujistil, že se skutečně jedná o Martina. Žalovaný přitom neshledal důvod pro pochybnost a potřebu doplnit dokazování s ohledem na nutnost přihlášení se řidičem za pomoci přihlašovacích údajů žalobkyně do aplikace Uber.
27. K námitce nesprávného posouzení přitěžujících okolností pak opětovně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval, že neplnění povinností vázaných zákonem na vozidlo taxislužby nebylo hodnoceno jako přitěžující okolnost.
28. Žalovaný pak nesouhlasil ani s námitkou nepřiměřené délky správního řízení. Lhůty pro vydání rozhodnutí jsou lhůtami pořádkovými, jejichž překročení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Správní orgány jsou však vázány promlčecí dobou. I kdyby se délka řízení blížila uvedeným lhůtám, nejednalo by se o nepřiměřenou délku řízení. V posuzovaném případě přitom délka řízení nepřiměřená nebyla.

IV. Replika žalobkyně

29. Žalobkyně v replice setrvala na podané žalobě. Zopakovala námitku týkající se nezákonnosti důkazu v podobě exekutorského zápisu a konstatovala, že pokud se jednalo o jediný důkaz, pak jej vůbec nebylo možno připustit. Žalobkyně od počátku sporovala, že by přepravu osobě sepisující notářský zápisu vůbec poskytla. Řidič, který měl přepravu poskytnout, navíc nebyl legitimován, nebyla zjištěna jeho totožnost a nebyl vyslechnut. Zopakovala, že přepravu M. V. neposkytl a uvedla, že další důkazy, vycházející z nezákonného prvotního důkazu, nelze použít.

V. Ústní jednání konané dne 14. 12. 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

30. Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

31. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti dle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
32. Soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:
33. Podle § 21 exekučního řádu exekutor může koncipienta písemně pověřit prováděním úkonů, které jsou předmětem exekuční činnosti nebo další činnosti.
34. Podle § 77 exekučního řádu exekutor na žádost sepíše exekutorský zápis o osvědčení skutkového děje nebo stavu věci, například splnění dluhu, stavu nemovitých věcí, bytů a nebytových prostor, jestliže jimi mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem a jestliže se skutkový děj udál v přítomnosti exekutora nebo jestliže se exekutor přesvědčil o stavu věci.
35. Podle § 79 odst. 2 exekučního řádu je exekutorský zápis veřejnou listinou.
36. Podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.
37. Podle § 53 odst. 3 správního řádu listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávních celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.
38. Z obsahu žaloby je zřejmé, že za nosnou považuje námitku o nezákonnosti exekučního zápisu, resp. o nezákonnosti postupu při jeho získání. Podle názoru soudu je exekutorský zápis listinou a lze ji použít jako důkazní prostředek i ve správním řízení, tedy i v řízení o přestupku (viz § 51 správního řádu). To znamená, že jako důkazní prostředek by bylo obecně možno v této věci exekutorský zápis použít, jednak proto, že výčet možných důkazních prostředků je demonstrativní, takže nelze vyloučit použití i jiných, výslovně nejmenovaných dokumentů a jednak proto, že jde zcela nepochybně o listinu. Z taktéž soudem citovaného § 53 odst. 3 správního řádu pak vyplývá, že i ve vztahu k listině, která má povahu veřejné listiny, je možná procesní obrana prokázáním opaku jejího obsahu.
39. Exekutorský zápis jako důkaz aproboval Městský soud v Praze již v řízení pod sp. zn. 10 A 121/2017 a sp. zn. 5 A 84/2017. Již tehdy byl toho názoru, že nemusí jít o absolutní a jediný možný důkaz ve správním řízení. V rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č.j. 10 A 121/2017 – 39, sice aproboval jako stěžejní skutková zjištění dle exekutorského zápisu, současně ale vycházel z toho, že tehdejší žalobkyně neprokázala *„jinou verzi skutkového stavu, než byl prokázán exekutorským zápisem. Právě naopak, žalobkyně v průběhu řízení nepřišla kromě paušálního popření zákonnosti exekutorského zápisu s žádnou alternativní skutkovou verzí, kterou by věrohodně co do tvrzení i důkazů dokládala, že se skutkový děj úplatné přepravy odehrál*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jinak, než jak o tomto skutkovém ději vypověděl exekutorský zápis.“ V této věci byl navíc ve správním řízení proveden i výslech svědka. Správní orgány tedy nevycházely jen a výlučně z exekutorského zápisu, jehož obsah navíc nebyl ze strany tehdejší žalobkyně ani relevantně zpochybněn.

40. Až potud by tedy bylo vše v pořádku. Další podmínkou uvedenou v § 51 odst. 1 správního řádu je však také *získání důkazu v souladu se zákonem*. Tato podmínka přitom v případě exekutorského zápisu, ze kterého vycházel žalovaný, dle soudu splněna nebyla. Exekutorský koncipient

Mgr. R. L. neobjednal dopravu pod vlastním jménem, ale vytvořil si novou identitu, jméno „M. V.“, a pod tímto neexistujícím subjektem vstoupil do vztahu se společností Uber, když prostřednictvím mobilní aplikace Uber vytvořil objednávku jízdy. O průběhu jízdy sepsal exekutorský koncipient, již pod jménem R. L., exekutorský zápis, který tento skutkový děj osvědčil.

41. Postup, jakým byl porízen koncipientem exekutorský zápis, dle soudu vyvolává pochybnosti o zákonnosti tohoto zápisu, a tedy následně i o zákonnosti vydaného rozhodnutí, kterým byla žalobkyně sankcionována za přestupek. Pokud je totiž exekutor, nebo jím pověřená osoba, do skutkového děje zapojen natolik, že si před jeho započítím vytvoří jinou identitu, pod kterou v rámci úkonu vystupuje, nemůže soud dospět k jinému názoru, než že tento zásah do skutkového děje není nestranný, když exekutor svým zastřeným úkonem vyvolává ověřovaný děj, tedy jízdu samotnou. Soud má navíc pochybnosti i o tom, zda byly splněny všechny zákonem stanovené podmínky pro vydání exekutorského zápisu. Z výše citovaného ustanovení § 77 jsou zjevné tři kumulativní podmínky, za kterých je možné exekutorský zápis sepsat. Jsou jimi: 1) žádost žadatele o sepsí; 2) možnost prokázání nároků v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem; 3) uskutečnění skutkového děje za přítomnosti exekutora nebo se musí soudní exekutor o stavu osobně přesvědčit.

42. Z uvedeného je zřejmé, že aby mohl být exekutorský zápis sepsán, je nutné, aby byly splněny všechny tři tyto podmínky současně. V projednávané věci je z exekutorského zápisu patrné, že první podmínka splněna byla, neboť zápis byl sepsán na základě soukromoprávní dohody exekutorky a podatele. Uzavření takové soukromoprávní dohody není zakázáno, stejně tak není zakázáno, aby pro potřeby soukromého subjektu byl na základě dohody sepsán exekutorský zápis popisující určitý skutkový stav. Pochybnosti soudu se vztahují ke splnění druhé podmínky, neboť není patrné, zda a jaké nároky podatele měly být za použití exekutorského zápisu v řízení před správním orgánem prokázány. Exekutorka v exekutorském zápise pouze na smlouvu s podatelem odkázala a uvedla, že pověřila koncipienta, aby provedl osvědčení skutkového děje, který za jeho účasti nastane v souvislosti s objednávkou vozu prostřednictvím mobilní aplikace Uber. Dále jej pověřila, aby osvědčil stav věci; zejména, zda je vozidlo přistavené na základě objednávky mobilní aplikací Uber označeno jako vozidlo taxislužby, zda je uvnitř vozidla viditelný taxametr, ceník jízdného, jméno a příjmení, příp. firma obchodní firma dopravce, a průkaz řidiče taxislužby. Nelze dovodit, že by takto ověřený skutkový děj a stav věci zaznamenaný v exekutorském zápise mohl sloužit podateli k prokázání nároku v přestupkovém řízení vedeném správním orgánem proti dopravci, jehož smyslem je posouzení, zda je dopravce vinen z vytýkaného přestupku, a nikoli posouzení nároků podatele. Sám žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí pozastavil nad konkrétní motivací podatele, když dovodil, že bylo pravděpodobně cílem poukázání na praxi v provádění přeprav osob dle

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jejich požadavku za úplatu a že zřejmě chtěl tak pro správní orgány pořídit důkaz o předpokládaném protiprávním jednání řidiče, který exekutorovi poptávanou dopravu poskytne. Soud má však za to, že k tomuto účelu by exekutorský zápis sloužit neměl, když jím prokazatelně neměl být v souladu § 77 exekučního řádu prokázán konkrétní nárok podatele v určitém řízení před soudem nebo jiným státním orgánem, ale měl sloužit pouze jako podnět k zahájení řízení o potrestání dopravce, případě řidiče, tedy řízení, jehož účastníkem podatel nebyl a tedy ani žádný nárok v tomto řízení uplatňovat nemohlo.

43. Z žádosti o sepsání exekutorského zápisu by mělo být zjevné, že exekutorský zápis lze použít v řízení před soudem či jiným orgánem k prokázání nároku. Obsah žádosti představuje klíčové kritérium pro následné posouzení soudního exekutora ve vztahu k jeho oprávněnosti k sepsu dotčeného exekutorského zápisu. Pokud totiž ze žádosti po posouzení soudním exekutorem nevyplyne, že žadatel chce sepsat zápis za účelem prokázání nároků v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem, nemá pro takový typ zápisu soudní exekutor oprávnění. Soudu sice není znám obsah smlouvy o sepsání exekutorských zápisů, ale vzhledem k tomu, že v exekutorském zápise není žádný konkrétní nárok podatele uveden a nevyplýval ani z provedeného správního řízení, má soud pochybnosti o tom, zda mohl být k danému účelu v této věci exekutorský zápis vůbec sepsán a následně pak použit.
44. I pokud by však soud dospěl k závěru o zákonném způsobu pořízení exekutorského zápisu, což se nestalo, je nutné konstatovat, že shledal i další důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, když shledal důvodnou námitku žalobkyně, ve které brojila proti použití exekutorského zápisu jako důkazu, aniž by byl proveden důkaz výsledkem řídiče, který žalobkyně v průběhu správního řízení navrhla a jímž měl být zpochybněn průběh přepravy, jak je popsán v exekutorském zápise.
45. Z ustanovení § 53 odst. 3 správního řádu vyplývá, že i ve vztahu k listině, která má povahu veřejné listiny je možná obrana v tom směru, že je prokázán opak. Tuto skutečnost ostatně připustil sám správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí. Současně však konstatoval, že ve správním řízení nebyl žádný takový důkaz předložen. Pominul však, že žalobkyně výsledkem svědka – řidiče ve správním řízení navrhovala. S tímto důkazním návrhem (např. proč pro projednávanou věc nebyl navrhovaný výslech podstatný) se správní orgán I. stupně nijak nevypořádal a důkaz neprovedl (uvedl pouze tolik, že řidiče nebylo z listinných podkladů možno identifikovat). Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí aproboval neprovedení tohoto svědeckého výsledku s odůvodněním, že na základě popsaných skutečností má za prokázané, že přeprava byla poskytnuta vozidlem evidovaným v aplikaci Uber pro žalobkyni, a že tvrzení žalobkyně o tom, že přepravu neposkytla, je zcela nekonkrétní a jeho věrohodnost je sama o sobě malá, přičemž žalobkyně na svou obhajobu neuvádí, kdo by měl jejím vozidlem a přihlašovacími údaji do aplikace Uber disponovat a proč.
46. Podle soudu bylo v možnostech správních orgánů dostatečně zjistit a ověřit identitu osob účastnících se přepravy. Dle exekutorského zápisu byla přeprava poskytnuta řidičem jménem „Martin“ přímo osobě spisovatele zápisu. Proto bylo na místě, aby žalovaný, pokud pochyboval o identitě řidiče, provedl šetření – např. aby vyzval žalobkyni k přesné specifikaci a konkretizaci řidiče, který by mohl být eventuálně vyslechnut jako svědek, aby tak v konfrontaci s exekutorským zápisem a jeho podklady vypovídal o průběhu přepravy v daný den. Pokud by identifikace řidiče nebyla úspěšná, mohl např. správní orgán i žalobkyni znovu vyzvat k vyjádření se k věci, ke shromážděným podkladům a ke zjištěným okolnostem. Místo toho však, aby žalovaný (či před ním správní orgán I. stupně) zjistil Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

identitu řidiče, žalobkyni konfrontoval se zjištěnými skutečnostmi a umožnil jí reálnou obhajobu, dovodil žalovaný, že přeprava byla reálně uskutečněna pouze na základě svých domněnek a pravděpodobnosti skutkového děje. Následkem postupu správním orgánů, které důkazní návrh žalobkyně – výslech řidiče – neakceptovaly vůbec, se pak žalobkyně nacházela v pozici, kdy jí bylo kladeno k tíži delikt ní jednání, o němž byl sepsán exekutorský zápis, aniž by jí bylo reálně umožněno se proti obsahu a průběhu skutkového děje účinně procesně bránit svým důkazním návrhem. Úvahy žalovaného o nepotřebnosti svědeckého výslechu řidiče, které stojí na tom, že je nepravděpodobné, že by se jiná osoba hlásila k uživatelskému účtu žalobkyně, se sice mohou jevit jako logické, avšak nelze vyloučit ani variantu, že by v rámci „konkurenčního boje“ byl profil žalobkyně zneužit. Hodnocení svědecké výpovědi (či výpovědi žalobkyně) v konfrontaci s exekutorským zápisem a jeho přílohami by dle soudu poskytlo ucelený přehled o tom, zda přeprava byla uskutečněna skutečně řidičem, který jednal ve jménu žalobkyně, a tudíž, zda je toto jednání žalobkyni přiřitatelné. Správní orgány takto nepostupovaly, čímž zatížily správní řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

47. Ačkoli shledal výše uvedené důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, považuje soud za nutné pro úplnost uvést, že neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že exekutorský zápis je utajovaným zachycováním projevu. Již z žalobkyní odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, jasně plyne, že zachycováním se rozumí záznam technickými prostředky, neboť ty bezprostředně a komplexně zachycují skutečnost ve formě obrazového anebo zvukového záznamu. Naopak v exekutorském zápisu jsou zachyceny skutečnosti tak, jak je osoba jej vyhotovující subjektivně vnímala a jak si je pamatuje. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku zejména zdůraznil, že správní orgány nemají zákonné zmocnění k pořizování audiovizuálních nahrávek pro účely správního řízení, pokud tyto zasahují do „soukromého života“ fyzických osob. Naproti tomu žádný právní předpis nezapovídá, aby soukromá osoba učinila jízdu vozidlem taxislužby (kterou je i Uber), načež v případě, kdy se domnívá, že byl porušen zákon, o tom učinila oznámení příslušným správním orgánům, v němž uvede svůj popis skutkových okolností. Zákon taktéž nevylučuje, aby byl o takové skutečnosti pořízen exekutorský zápis. Jak v podání, tak v exekutorském zápisu se sice jedná o zachycení osobního projevu řidiče taxislužby, nikoli však technickými prostředky. Takové zachycení je nepřímé a není s to zasáhnout do soukromí žalobkyně. Žalobkynin extenzivní výklad zákazu zachycování osobních projevů by totiž ve svém důsledku znamenal, že by nebylo možné vůbec užít svědků a jejich výpovědí, pokud by měli vypovídat o osobních projevech třetích osob, jimž byli přítomni. Nosným důvodem správních rozhodnutí bylo provedení samotné přepravy, což rozhodně nelze považovat za projev soukromé povahy.
48. K námitkám, jimiž žalobkyně brojila proti neztotožnění osoby řidiče evidovaného vozidla taxislužby v rámci exekutorského zápisu, soud podotýká, že ani tato námitka nebyla shledána důvodnou, přičemž se soud v zásadě ztotožnil s argumentací, kterou žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí. Je faktem, že řidič nebyl při jízdě ztotožněn ve smyslu předložení průkazu totožnosti. Na druhou stranu již při objednávce byly cestujícímu sděleny údaje: křestní jméno, značka a typ vozidla a první tři znaky SPZ. Též emailová stvrzenka obsahuje, kromě zachycení trasy a ceny přepravy, křestní jméno řidiče. Faktura pak obsahuje označení firmy žalobkyně, její adresu, DIČ a IČO. To, že byla faktura vydaná společností Uber B. V., a nikoli žalobkyní, není rozhodné (fakturovat může i třetí, zprostředkující osoba; ani zaslání faktury nemusí provést žalobkyně sama), podstatné je, že byla vydána jejím jménem. Žalobkyni nebyla uložena pokuta jako řidiči vozidla, nýbrž jako jeho provozovateli. Může Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

tedy jít o dva rozdílné subjekty a neztotožnění řidiče neznamená nemožnost postihnout provozovatele či poskytovatele služby. Tyto závěry nemění ničeho na výše uvedeném zjištění o porušení základních zásad správního řízení při dokazování a vypořádání se s důkazními návrhy účastníka řízení.

49. Obsahem další žalobní námitky bylo tvrzení žalobkyně o nesprávném posouzení přitěžujících a polehčujících okolností (k její tíži přičtené jednání, které může být spácháno jen vozidlem evidovaným k provozování taxislužby – absence střešní svítilny s nápisem TAXI, nevybavení taxametrem). K těmto námitkám se již v typově obdobných věcech vyjádřil Nejvyšší správní soud. Ten se v rozsudku ze dne 28. 5. 2021, č.j. 1 As 286/2020 – 38 plně ztotožnil se závěry zdejšího soudu. Uvedl, že *„výčet v § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky je toliko demonstrativní. Správní orgán proto v odůvodněných případech přihlédne i k jiným okolnostem, pokud mohou ovlivnit posouzení celkové závažnosti přestupku.“* Konkrétně Nejvyšší správní soud uvedl, *„že neoznačení vozidla a jeho nevybavení taxametrem lze samostatně sankcionovat pouze při provozování taxislužby evidovaným vozidlem. Tato zjištění nebyla samostatným předmětem řízení a nebyla stěžovateli přičítána při posuzování viny i trestu zároveň. Zohledněním těchto skutečností jako přitěžujících okolností správní orgány zamýšlely odlišit situaci, kdy dopravce nezařadí vozidlo do evidence vozidel taxislužby, ale jinak toto vozidlo splňuje veškeré požadavky na vozidla taxislužby, od situace, kdy dopravce vozidlo nezaeviduje a zároveň nesplňuje ani další zákonné požadavky. Tímto postupem tedy správní orgány odlišily závažnější a společensky škodlivější protiprávní jednání od administrativního deliktu, který by mohl spočívat v provozování řádně vybaveného vozidla, které dopravce pouze opomněl nahlásit do příslušné evidence, nebo bylo z evidence vyřazeno.“* Soud se s citovaným závěrem Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a konstatuje, že zcela shodně bylo správními orgány postupováno i v posuzovaném případě. Další zjištěná porušení zákona o silniční dopravě správní orgány nekladly žalobkyni k tíži z pohledu viny, ale zohlednily je jen v rámci stanovení výše pokuty. Soud proto ani tuto námitku žalobkyně důvodnou neshledal.
50. Soud pak nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, již brojila proti tomu, že správní orgány nezohlednily při stanovení výše sankce nepřiměřenou délku řízení. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích již několikrát potvrdil, že ani nepřiměřená délka řízení sama o sobě nezakládá povinnost správního orgánu zmírnit z tohoto důvodu ukládanou sankci. Soud poukazuje např. na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č.j. 9 As 56/2019 - 28, dle nichž *„Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje a dále doplňuje, že přestupkové řízení je skutečně z pohledu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) řízením o trestním obvinění, nicméně z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu nebo dokonce zastavením řízení. „Ačkoliv tato možnost v některých státech existuje (Švýcarsko, Nizozemsko, Belgie, Lucembursko, Německo nebo Norsko), Soud z článku 6 Úmluvy nikdy nevyvodil právo jednotlivce na zmírnění trestu nebo zastavení řízení. Z judikatury ESLP, ani jeho předchůdce Komise, tudíž pro státy nikterak nevyplývá povinnost tuto alternativu zvolit. Stát může zvolit tento způsob kompenzace dobrovolně, zásadně se tím však nezabývá případné odpovědnosti za porušení článku 6 Úmluvy.“ (srov. Pospíšil, I., Popovičová, L. Excesivní délka trestního řízení jako důvod pro jeho zastavení: prezidentská fikce a soudní realita. Státní zastupitelství, roč. 2013, č. 2, str. 10 – 17, a tam citovanou judikaturu). S ohledem na to, že tato forma „kompenzace“ neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.*

rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení“. Na závěry uvedené v tomto rozsudku odkázal Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č.j. 1 As 373/2020 - 40 a shodné závěry uvedl i v rozsudku č.j. 2 As 257/2020 – 37.

51. Soud se s těmito závěry plně ztotožňuje, když neshledal žádný důvod, pro který by se od nich měl odchýlit. Jak uvedl i Nejvyšší správní soud, žalobkyni lze přisvědčit v tom, že přestupkové řízení je řízením o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva ovšem neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu. Tato forma „kompenzace“ tedy neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení. Správní orgány proto mohou při posuzování druhu a výše sankce vzít délku trvání správního řízení v potaz, avšak nemusí se jí nutně zabývat, neshledají-li ji pro individualizaci trestu relevantní a přestupce se vůči překračování lhůt nebrání k tomu určenými prostředky. Rozhodnou-li se však délku správního řízení zohlednit, musí své úvahy zřetelně promítnout do odůvodnění rozhodnutí. K tomu však nedošlo.
52. Žalobkyně měla spáchat přestupek dne 23.2.2017. Řízení bylo zahájeno dne 10.1.2018. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 16.2.2018. Rozhodnutí odvolacího orgánu bylo vydáno dne 26.1.2021. Překročení pořádkových lhůt pro vydání rozhodnutí podle správního řádu představuje vadu správního řízení. To, že správní orgán nevydá rozhodnutí ve lhůtě předvídané § 71 odst. 3 správního řádu, sice nelze označit za správný postup, bez dalšího však nepůsobí nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a nemusí být ani automaticky zohledněno při stanovení výše pokuty. Žalobkyně navíc zákonnými prostředky podle správního řádu, resp. s.ř.s., proti nečinnosti žalovaného nebrojila. Žalovaný nepovažoval několikaměsíční průtahy za relevantní okolnost pro určení výše trestu. Podle soudu se nejednalo o průtahy takové intenzity či rozsahu, které mohly či měly v přestupkovém řízení ovlivnit výši sankce. Proto ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.
53. Soud považuje za nutné uvést, že žalobkyně pouze ve velmi obecné rovině namítla, že sankce je zjevně nepřiměřená. K této námitce však neuvedla žádnou argumentaci, ze které by bylo patrné, z jakého důvodu nepřiměřenost uložené pokuty dovozuje. Soud proto ve stejné obecné rovině uvádí, že uloženou pokutu sniženou na částku 75 000 Kč zjevně nepřiměřenou neshledal.

VII. Závěr a náklady řízení

54. Soud k námitce žalobkyně shledal, že správní orgány neúplně zjistily skutkový stav ohledně přepravy, jejíž průběh zachycuje exekutorský zápis. Z důvodu neprovedení výslechu řidiče, který dle zápisu měl konkrétně provést přepravu, totiž zůstalo sporné, jaké byly okolnosti prováděné přepravy. Městský soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil.
55. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je správní orgán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, v dalším řízení vázán. V dalším řízení tedy bude na žalovaném, aby zjistil totožnost řidiče, provedl jeho svědecký výslech a zjištěné skutečnosti konfrontoval s exekutorským zápisem.
56. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto jí soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem, tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále náklady

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

za právní zastoupení žalobkyně advokátem, a to za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na ústním jednání před soudem) a tři režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 13 600 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Z důvodu, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. o částku 2 142 Kč. Celková výše žalobkyni přiznaných nákladů tak činí 15 342 Kč. Tuto náhradu je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám právního zástupce žalobkyně.

57. Soud si je vědom toho, že žalobkyně zaslala soudu ještě repliku, která však pouze rozvíjela argumentaci uvedenou v podané žalobě a žalobkyni nic nebránilo v tom, aby ji uplatnil již v rámci podané žaloby. Pokud tak neučinila, nelze náklady spojené s jejím podáním považovat za účelně vynaložené, a proto soud žalobkyni náhradu nákladů tento úkon nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. prosince 2022

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.